

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne**, so sídlom v Bratislave, pobočka Svidník, Sovietskych Hrdinov 121, proti povinnému **M. M.**, bývajúcemu v S., o **vymoženie 17,92 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3 Er 417/2010, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. R. T., so sídlom Exekútorského úradu v R. (ďalej len „súdny exekútor“), proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 31. októbra 2012 sp. zn. 20 CoE 186/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Svidník uznesením zo 6. októbra 2011 č.k. 3 Er 417/2010-23 exekučné konanie zastavil. Oprávnenú zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi na trovách exekučného konania sumu 116,86 € v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Krajský súd v Prešove na odvolanie oprávnenej uznesením z 31. októbra 2012 sp. zn. 20 CoE 186/2012 zmenil uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o trovách exekúcie tak, že oprávnenú zaviazal zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekučného konania vo výške 37,86 € v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd nerozhodol správne, keď priznal súdnemu exekútorovi odmenu za zriadenie exekučného

záložného práva (2 x 33,19 €). Vychádzajúc zo znenia § 6 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. (ďalej len „vyhláška“) patrí odmena exekútorovi za zriadenie exekučného záložného práva len v prípade zexekvovania nehnuteľnosti, na ktorú bolo zriadené exekučné záložné právo. V tomto prípade ale nehnuteľnosti zexekvované neboli a došlo k zastaveniu exekúcie. Taktiež zo systematického umiestnenia § 6 vyhlášky (odmeny za zriadenia exekučného záložného práva) vyplýva, že toto ustanovenie nie je zahrnuté do § 14 - § 16 vyhlášky, kde je upravená odmena pri vylúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie a pri zastavení exekúcie. Za zriadenie exekučného záložného práva preto v tomto prípade súdnemu exekútorovi odmena nepatrí. Z tohto dôvodu odvolací súd v zmysle § 220 O.s.p. zmenil uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti (t.j. vo výroku o trovách exekúcie) tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnil § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p., keďže dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa. Uviedol, že nesúhlasí s právnym názorom Krajského súdu v Prešove vyjadreným v odôvodnení dovolaním napadnutého uznesenia. Na podporu svojho tvrdenia uviedol rozsiahlu právnu argumentáciu. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu zrušil, a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Oprávnená sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) najskôr, či dovolanie súdneho exekútora ako subjektu oprávneného podať tento mimoriadny opravný prostriedok [§ 37 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov] smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podmienky prípustnosti dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Prípustnosť dovolania podľa § 239 ods. 1 O.s.p. v predmetnej veci síce prichádza do úvahy, avšak v zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. to neplatí, ak ide – okrem iných vymenovaných uznesení – o uznesenie o trovách konania. To znamená, že procesná prípustnosť dovolania je v posudzovanom prípade vylúčená priamo zo zákona (§ 239 ods. 3 O.s.p.).

Dovolací súd v súlade s § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., ktoré pripúšťa dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných vád (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne osadeným súdom). Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Obsah dovolacích námietok smeroval k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej

republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov však nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožnil realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdneho exekútora podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Dovolací súd oprávnenej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a v dovolacom konaní jej zjavne ani žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2014

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová